

Меланхолії (обрані вірши)

Юрій Іздрик

TODESTRIEB

дражниться смерть як нахабне дівчисько —
корчить гримаси підло хихоче
то підступає надто вже близько
пристрасно дише дивиться в очі

то відступає зда́лека кличе
манить у царство ламаних ліній
бігти за нею — якось не личить..
бігти від неї — геть безнадійно..

я тут стою рівно і тихо
майже німий майже прозорий
скільки ж довкола фріків і психів!
скільки глухих паралельних просторів!
скільки світів різних убогих!
скільки бажань!
пристрастей!
жаху!
все це разом осягнути незмога
все це давно послано нахуй

смерте моя! ти така класна!
лиш посміхнися — тобі це пасує
я тобі теж скорчу гримасу
і обійму
і поцілую

ЕККЛЕЗІЯСТ 2.0

є час обіймати — і час уникати обіймів
є час щоб єднатись — і час залишатися вільним
є час на розмову — і час німувати у тиші
є час для любові — і є для байдужості ніша
усьому свій час і усьому доречна хвилина
і хвиля що винесла нас теж невдовзі відрине

і ніжність що нас підриває колись та й погасне
по-іншому тут не буває — живе те що вчасне
а що не на часі — те так і загине невчасним
бо виключно вчасно із нами трапляється щастя
тож будьмо уважні і будьмо для себе доречні
уміймо відважно дозволити іншому втечу
є час щоб кохати — й кохання що часу не знає
є час обіймати — і я от тебе обіймаю

МАРЕЦЬ. ПОЧАТОК

пазли складаються просто на раз —
щільно як вівці гніздовського
нам залишився останній пазл —
разом заснути удосвіта
нам залишився останній вірш
щоб порішати невирішене
з нами вже трапилось все найгірше
ми вже вважай безгрішні
шамбала-мамбала репчик і драп
перчик і драм-машина —
пазли складаються просто так
в чистий потік хвилин
сонце люстерком гуляє вгорі
б'ється плейбек нервово
перенесу тебе через поріг
не проронивши слова
переведу тебе через ріку
переведу крізь мову
і поцілую долоню вузьку..
і поцілую знову..

LAST WAR

у відлік зворотний шикуються дні
ракети стартують попарно
ніхто не програє в останній війні —
все вибухне просто і гарно
і в вибуху цьому зависнемо ми
розірвані вщерть на фотони
а смерть розлетиться шматками п'їтьми

так і не довідавшись хто ми
бо нас розриватиме вічність цілу
експлозії спалах розквітлий
цілуй мене мила — лови і цілуй
хай з нас проливається світло
лови мене мила — цілуй і лови
ці лови — як love безнадійні
ці лови кохана — сюжет не новий
та в ньому спиняються війни
у відлік зворотний запущено дні
і серце рушає за ними..

діла твої господи справді чудні
і хай залишаються такими

EARTH SONG

вголос мовчати
думати пошепки
дихати сторожко
дотик — вогонь
з неба звучить "калиновая дощечка"
мантра прадавня наших безсонь
матриця впала зламалась і здохла
рік цей прийшов — і злетіло усе
хитро і весело грається бог наш —
хвилиною нас підхопив і несе
вітер весняний..
дихання тиші..
біла сорочка..
тіла тепло..
в книжці такого тобі не напишуть
і не покажуть такого в кіно —
вголос мовчати
думати пошепки
так щоби чутно було до небес:
доле моя калиновая дощечко!
дивнее диво..
чудо з чудес

ASCENT

я спалив вчора стоси чужих непотрібних історій
і злітали над вогнищем літери-знаки-слова
білим димом п'янким піднімались історії вгору
залишилася наша — гаряча нова і жива
залишилися ми — зовсім голі на голому вітрі
і на голій землі і на голих понтах взагалі
нам непросто тепер — та найважче було нам повірити
у малі чудеса і в приватні знамення малі
тільки кількість чудес вже зійшла в неїбічеську якість
а відвертість знамень просто іноді ставить в тупик
і скрадається літо — невтомно нечутно і м'яко
приберіг я для нього в коробці останній сірник
ми запалимо свічку на пам'ять пройобаних буднів
ми закуримо джойнт на пошану придуманих свят
буде хліб і вино та ніхто з нас не вимовить "будьмо!"
просто будемо ми
просто будемо
будемо
блядь

UNREAL 2.0

вся реальність існує всередині нас
вся реальність — у нашій уяві
поза нами існують лиш вічність і час —
тільки час і збігає між нами
та в обіймах у нас тіснота як в метро
і між нами не всунеш і леза
ключ від райського саду віддав нам петро
дав нам крила-вітрила-колеса
ця реальність нова і єдина на двох
проростає от просто з нічого
так росте десь у полі невизнаний бог
всім на радість а нам — на підмогу
ми несемо реальність як воду в ковші
ми у ній потопаєм як в морі
а за нами летять шалапутні вірші
і пташки розлітаються вгору
а за нами плывуть кораблі і кити
плинуть течії хтиво і мляво
ірреальність — це ми

двоє нас
я і ти
і реальність у нашій уяві

ОКУПАЦІЯ

ти на позір цілком ефемерна
хоч по факту — мов скеля гірська
мов не сталь у тонких твоїх нервах
а якийсь засекречений сплав
мов не кров у тонких капілярах
а гаряче іскристе вино
і твоїм нерозгаданим чарам
опиратись мені не дано
тож горять мої вірні нейрони
і двигун перегрітий димить
я зайняв кругову оборону
я дзвінкий як напружена мить
хоч у всіх твоїх диких електрик
я в полоні вже з біса давно
і в моїх капілярах і нервах
теж кипить нетутешнє вино..
ти із моря бажань моїх темних
вирастаєш як скеля гірська
ти як вітер морський ефемерна
і така неймовірно близька
і така невимовно далека
і така невимовно чужа..

ти мене доторкаєшся злégка
і між нами зникає межа

WHITE ALBUM

коли зникає пам'ять тіла
зникає все що було з нами
коли зникає пам'ять тіла
земля зникає під ногами
зникає сонце із сітківки
а в мушлях вух не чути вітру
все що прийшло не знати звідки

відходить тихо й непомітно
відходять дотики і звуки
і зблиск в очах і спазми серця
і виростає зла розлука
із дрібки спогадів на денці
але й вона невдовзі в'яне
жовтіє сохне опадає..
неначе то було не з нами..
а з ким — ніхто не пам'ятає..
коли зникає пам'ять тіла
і вигорає слід любові
береш життя як аркуш білий
і починаєш все віднова

ONE SHADE OF GREY

я незвідані букви пишу
і нейрони іскрять неохоче
сірий шум
сірий шум
сірий шум
переповнює вуха і очі
а довкола — густа пелена
а всередині — місиво сіре
тільки жéвріє тьмяна вина
за довіру твою і зневіру
шарудить снігопад-зорепад
ніч моргає мов око пташине
загубилася стежка назад
в неозорих полях батьківщини
в лабіринтах нейронних мереж
замерзають тривожні сигнали
а усе ж і живеш і ідеш
крізь замети сніги і завали
підсумовуєш усміх і сум
і шурхоче незмінно і стало
сірий шум
сірий шум
сірий шум
непомітний як все досконале

ЕСКАПІЗМ

поранить лиш той хто зібрався піти
собі не зізнавшись у цьому
піти попаливши листи і мости
у пошуках іншого дому

поранить лиш той хто уже не жалець
ні тут ані там де знайдеться
поранить лиш той хто іде навпростець
докладно — від серця до серця

людина не слухає правил простих
і переускладнює речі
ми творимо зло щоб від нього втекти
щоб мати причину для втечі

бог зріє всередині кожного з нас
але дозріває не часто
і не перейшовши із класу у клас
буває вмирає дочасно

поранить лиш той хто зібрався піти
воскреснувши а чи померши
а вихід із цього доволі простий —
піти не питаючи першим

Джерело: <https://theukrainians.org/chytanka/melankholii/>